

Postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt: VI KS 1/17

Teza: „*Wobec braku choćby częściowego unormowania skargi na wyrok sądu odwoławczego w ustawie o radcach prawnych, biorąc pod uwagę specyfikę postępowania dyscyplinarnego oraz charakter instytucji określonej w rozdz. 55a k.p.k., należy uznać, że brak jest podstaw do jej stosowania w odniesieniu do orzeczeń sądów odwoławczych drugiej instancji, tym bardziej, że instytucja ta jest zastrzeżona dla rozstrzygnięć zapadających w formie wyroków, wydawanych przez sądy w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, nie zaś w stosunku do orzeczeń wydawanych w imieniu określonej korporacji zawodowej.*”.

„[...] Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 u.r.p. w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Zastosowanie, poprzez ten przepis odsyłający, instytucji normujących proces karny jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy brak danego unormowania podyktowany był względami techniki prawodawczej, tj. zwłaszcza potrzebą zapewnienia syntetyczności tekstu prawnego i unikania zbędnych powtórzeń, zaś specyfika postępowania dyscyplinarnego nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu unormowania zawartego w Kodeksie postępowania karnego.

Przenosząc te uwagi na grunt realiów procesowych niniejszej sprawy należy zauważyć, że skarga na wyrok sądu odwoławczego - pomimo umiejscowienia jej w dziale XI k.p.k. - jest zwykłym środkiem odwoławczym, nie zaś formą nadzwyczajnego środka odwoławczego, jak np. instytucja wznowienia postępowania. Z punktu widzenia zasady samorządności korporacji zawodowych (art. 17 ust. 1 Konstytucji RP), w tym także zrzeszających wolne zawody prawnicze, przyznanie Sądowi Najwyższemu instrumentu prawnego, umożliwiającego daleko idącą ingerencję w funkcję orzeczniczą samorządu radców prawnych, pomimo braku jakiegokolwiek unormowania tej kwestii w ustawie korporacyjnej, wymagałoby szczególnego uzasadnienia aksjologicznego, tak jak ma to miejsce w odniesieniu do instytucji wznowienia postępowania, która pełni istotną funkcję gwarancyjną w kontekście quasi-karnego charakteru postępowania dyscyplinarnego. Tak doniosłej roli nie można przypisać skardze na wyrok sądu odwoławczego. Wobec braku choćby częściowego unormowania skargi na wyrok sądu odwoławczego w ustawie o radcach prawnych, biorąc pod uwagę specyfikę postępowania dyscyplinarnego oraz charakter instytucji określonej w rozdz. 55a k.p.k., należy uznać, że brak jest podstaw do jej stosowania w odniesieniu do orzeczeń sądów odwoławczych drugiej instancji, tym bardziej, że instytucja ta jest zastrzeżona dla rozstrzygnięć zapadających w formie wyroków, wydawanych przez sądy w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, nie zaś w stosunku do orzeczeń wydawanych w imieniu określonej korporacji zawodowej. [...]”.